

РЕШЕНИЕ

№ 1211

София, 04.02.2016

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Седмо отделение, в съдебно заседание на седми декември в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ЙОВКА ДРАЖЕВА

ЧЛЕНОВЕ:СОНЯ ЯНКУЛОВА

ПАВЛИНА НАЙДЕНОВА

при секретар
на прокурора

Анелия Станкова
Лилия Маринова

и с участието
изслуша
докладваното

от съдията
по адм. дело № 4905/2015. 📄

СОНЯ ЯНКУЛОВА

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Д. И. М., [населено място], [улица], вх. „Б“, ет. 5, ап. 13 срещу Решение № 390 от 27.02.2015 г. на Административен съд, [населено място], постановено по административно дело №2858/2014 г.

С обжалваното решение съдът отхвърлил жалбата на г-н М. срещу принудителна административна мярка по чл. 171 т. 5, б. „б“ от Закона за движението по пътищата – преместване на моторно превозно средство без знанието на собственика, марка „Ситроен“, регистрационен [рег.номер на МПС] .

Касационният жалбоподател счита обжалваното решение за неправилно, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и необоснованост – отменителни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Въпреки направеното искане за събиране на доказателства – транспортната схема на [населено място], съдът постановил решението си без по делото същата да е представена. Решението е постановено и без по делото да е представен снимков материал, липсата на който не може да потвърди или да отрече написаното в докладната записка. Съдът не отчел, че нарушението на забраната за паркиране на определеното място е основание за налагане на административно наказание на основание чл. 186 във вр. с чл. 183, ал. 2, т. 1 и ал. 4, т. 8 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП), но не е достатъчно основание за прилагане на принудителната мярка. Позовава се на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДВП и сочи, че

основанието за прилагане на мярката не е убедително обосновано, тъй като не е доказана опасността за останалите участници в движението. Нарушаването на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДВП се санкционира с глоба и не е основание за прилагане на мярката по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДВП.

С оглед на това счита, че приложената мярка е незаконосъобразна, което прави обжалваното решение неправилно. Моли съда да го отмени и да постанови друго, с което да отмени приложената принудителна мярка. Претендира направените по делото разноски за двете инстанции. Касаторът се представлява от адв. В. Ж., Адвокатска колегия, [населено място].

Ответникът по касационната жалба – полицейски орган в сектор „Общинска полиция“ в Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи, [населено място], старши полицай С. М., не взема становище.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба. В случая не е налице нито една от предпоставките на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДВП. Липсват данни автомобилът да е паркиран на място, което е обозначено с неподвижен пътен знак, който предупреждава за принудителното преместване на паркирано пътно превозно средство. Не е налице и втората хипотеза на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДВП. При положение, че касаторът оспорил факта на създаване на опасност за други участници в движението ответната страна следвало да ангажира доказателства за обратното. Забраната за паркиране, създаващо опасност или възпрепятстващо другите участници в движението, не съвпада със забраната по чл. 98, ал. 11 т. 6 ЗДВП. Съдът не отчел, че органът не изпълнил и задължението по чл. 169, ал. 2 ЗДВП.

Върховният административен съд счита касационната жалба за допустима – подадена е от надлежна страна, в срока по чл. 211 АПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

За да постанови обжалваното решение съдът приел от фактическа страна, че:

1. На 16.01.2014 г., със Заповед №140А-96, издадена на основание чл. 168, ал. 1 ЗДВП, кметът на [община], определил служителите в сектор „Общинска полиция“ в Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи, [населено място], които да прилагат принудителната мярка по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДВП, inter alia, старши полицай С. К. М..

2. На 09.10.2014 г. г-н Д. М. паркирал собственото си моторно превозно средство – лек автомобил марка „Ситроен“, регистрационен [рег.номер на МПС] , в зоната на кръстовището на [улица]и [улица], [населено място].

3. На 09.12.2014 г. старши полицай М. извършвал дейност по

безопасност на движението в периода от 10, 00 до 19, 00 часа с автомобил за репатриране №504.

4. На 09.10.2014 г., около 13, 40 часа, старши полицаи М. установил, че лек автомобил марка „Ситроен“, регистрационен [рег.номер на МПС] , е паркиран в зоната на кръстовището на [улица]и [улица], [населено място], и приложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП.

5. Моторното превозно средство, в изпълнение на приложената принудителна мярка, било репатрирано на охраняем паркинг – за заплащане на престоя бил издаден фискален бон.

6. В хода на съдебното производство съдът разпитал свидетеля И. Д., който установил, че процесният автомобил бил спрял по начин, който не създава опасност за останалите участници в движението, както и че на улицата не е имало знак, забранено паркирането и знак за вдигане на моторните превозни средства.

Въз основа на така установените факти съдът приел от правна страна, че оспорената принудителна мярка е приложена от компетентен орган, в исканата от закона форма и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки. Приел, че автомобилът бил паркиран в нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП. Приел, че с това паркиране г-н М. създал опасност за другите участници в движението. Не кредитирал показанията на свидетеля Д., тъй като били в противоречие с констатациите на органа, а и установявали, че превозното средство било спряно „на кръстовището, по посока на движението“. Въз основа на това съдът направил извод за законосъобразност на оспорената мярка и отхвърлил жалбата.

Този извод на съда е неправилен.

По делото няма спор, че принудителната мярка е приложена от компетентен орган. Спорът е досежно наличието на материалноправните предпоставки за нейното прилагане.

Както правилно сочи и касаторът разпоредбата на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП съдържа три различни хипотези, при наличието, на които законодателят е дал право на компетентните органи да прилагат принудителна административна мярка „преместване на пътното превозно средство без знанието на собственика“. Първата е, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство. Втората, когато превозното средство е паркирано по начин, който създава опасност за другите участници в движението. И третата, когато паркираното средство прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Така установените от законодателя предпоставки, при наличието на които е допустимо принудителното

преместване, сочат на една изключителна ограниченост на ситуациите, при които е допустима тази пряко въздействаща върху правото на неприкосновеност на личната собственост мярка.

В случая, от доказателствата по делото – докладна записка на органа и показания на св. Д., е безспорно, че касаторът паркирал управлението от него автомобил в зоната на кръстовището на [улица]и [улица], [населено място]. Безспорно е, че паркирането в зоната на кръстовище по смисъла на §6, т. 8 ЗДвП, е нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП. Но за да е приложима принудителната мярка по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП е необходимо не само да е налице нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП. Необходимо е паркирането да е по начин, който създава опасност за другите участници в движението. В случая, в приложената по делото докладна записка на органа, приложил принудителната мярка, до горестоящия му орган, изрично е посочено, че начина, по който автомобилът бил паркиран, създавал опасност за другите участници в движението. Но други доказателства, които да установяват приетото от органа, по делото не са ангажирани. Не е представен снимков материал. Както сочи и прокурорът по делото само по себе си нарушението на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП не значи автоматично изпълнение и на предпоставките на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП.

Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК доказателствената тежест за фактическите основания, въз основа на които е издаден административният акт, е на административния орган. По делото административният орган не е извършил пълно доказване на фактическите основания – паркирането на превозното средство по начин, който създава опасност за другите участници в движението, поради което изводът на съда за законосъобразност на оспорената мярка е неправилен.

Съдът следва да отмени обжалваното решение.Делото е изяснено от фактическа и правна страна, поради което и с оглед на гореизложеното съдът следва да отмени оспорената принудителна административна мярка.

С оглед на изхода от спора, направено от касатора искане и на основание чл. 143, ал. 1 АПК съдът следва да осъди Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи, [населено място], юридическото лице, в чиято структура е органът – ответник, да заплати на г-н М. направените по делото разноски. Същите, видно от доказателствата по делото, са в размер на 15, 00 лв. държавна такса и по 300, 00 лв. адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 14.10.2014 г. и от 16.03.2015 г. Ответникът не е направил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, поради което съдът следва да присъди пълния размер на адвокатското възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 във вр. с 222, ал. 1 АПК

Върховният административен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 390 от 27.02.2015 г. на Административен съд, [населено място], постановено по административно дело №2858/2014 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „б“ от Закона за движението по пътищата – „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик“, по отношение на лек автомобил, марка „Ситроен“, регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на Д. И. М., [населено място], [улица], чл. 3024, вх. „Б“, ет. 5, ап. 13.

ОСЪЖДА Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи, [населено място], [населено място], [улица], да заплати на Д. И. М., [населено място], [улица], чл. 3024, вх. „Б“, ет. 5, ап. 13 615, 00 (шестстотин и петнадесет) лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Особено мнение: